

КАРАДЖАТА

И търсятъ духа на Караджата!
Ботевъ.

Бунтътъ бѣ помазанъ. Въ горскитѣ усой
Паднаха убити всичкитѣ герои.
Самъ Хаджи Димитъръ между нихъ оста,
Защото числото надви храбростъта.
Първото движенъе, първата дружина
Дойде като буря, като сънь премина —
Метеоръ невиденъ въ една тъмна ноць.
Букацитѣ диви трептѣха йощъ
Отъ грѣма на боя, отъ тазъ нова дума —
„Свобода“, що мина изъ тѣхната шума,
И екѣтъ разнесе, като единъ дѣхъ,
Отъ урва на урва и отъ връхъ на връхъ,
Дето снѣгътъ мѣта бѣла си покривка.
Юнацитѣ спѣха безъ гробъ, безъ завивка,
На връхъ планината. Ни единъ отъ тѣхъ
Боя не остави, не усѣти страхъ,
Защото, когато Дунава минаха,
Кръстосани саби мълкомъ цѣлуваха,
Защото на всички въ гордитѣ души
Свободата сила и куражъ внуши.
Командата бѣше: на месо удрете!
Лозинката бѣше: момчета, умрете!
И гордиятъ Ванковъ издигаше съ гнѣвъ
Изъ дима високо свиления левъ.
И смъртъта бѣснѣйше на сганъта изъ роя,
И стотини турци падаха вѣвъ боя.
Пашата уплашенъ и съ навжсенъ лобъ
Изпрати сто пушки срещу единъ робъ,
И хиляди вълци срещу една чета,